

SVEA HOVRÄTT
Mark- och miljööverdomstolen
060208

DOM
2019-06-17
Stockholm

Mål nr
P 6647-18

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Nacka tingsrätts, mark- och miljödomstolen, dom 2018-06-13 i mål nr P 965-18, se bilaga A

PARTER

Klagande

1. CA-H

2. JA-H

Ombud för 1–2:
DZR

Motparter

1. Miljö- och stadsbyggnadsnämnden i Nacka kommun

2. Maxus Aktiebolag

3. BB

4. EB

5. EUK

6. CK

Dok.Id 1470220

Postadress Box 2290 103 17 Stockholm	Besöksadress Birger Jarls Torg 16	Telefon 08-561 670 00 08-561 675 50 E-post: svea.hovratt@dom.se www.svea.se	Telefax 08-561 675 59	Expeditionstid måndag – fredag 09:00–16:30
---	---	---	---------------------------------	---

7. FL

8. UW

9. A-MW

SAKEN

Bygglov för tillbyggnad och yttre ändringar på fastigheten A i Nacka kommun

MARK- OCH MILJÖÖVERDOMSTOLENS DOMSLUT

Mark- och miljööverdomstolen avslår överklagandet.

YRKANDEN I MARK- OCH MILJÖÖVERDOMSTOLEN

CA-H och **JA-H** har yrkat att Mark- och miljööverdomstolen ska återförvisa ärendet till nämnden för beviljande av bygglov enligt ansökan.

Nämnden har motsatt sig ändring av mark- och miljödomstolens dom.

EB och **BB** har medgett ändring av mark- och miljödomstolens dom.

Maxus Aktiebolag, EK, CK, FL, UW och **A-MW** har beretts tillfälle att yttra sig men inte avhört.

UTVECKLING AV TALAN I MARK- OCH MILJÖÖVERDOMSTOLEN

CA-H och **JA-H** har anfört sammanfattningsvis följande till stöd för sitt överklagande:

Den befintliga byggnaden, V O, är planenlig såvitt avser såväl byggnadshöjd som antal våningar. För fastigheten gäller en byggrätt om 482 kvm och fastigheten är idag bebyggd till 360 kvm. Det finns därmed en byggrätt om 122 kvm kvar att utnyttja. V O är visserligen en särskilt värdefull och kulturhistoriskt viktig byggnad men de sökta åtgärderna har bedömts som varsamma av både kommunantikvarien och en sakkunnig. Byggnaden var under en stor del av 1900-talet en vårdinrättning för vilken gällande plan helt saknade bestämmelser om byggnadshöjd och våningsantal. Av 9 kap. 30 § andra stycket plan- och bygglagen (2010:900), PBL, följer att lov i vart fall borde ha beviljats för de yttre ändringar i form av bl.a. flytt av skorsten och byte av fönster som deras ansökan avsåg, även om underinstanserna bedömt att planstridigt utgångsläge föreligger.

Tolkning av gällande plan och definition av byggnadshöjd och våningsantal

För fastigheten gällde inledningsvis en stadsplan från år 1912 (S 88) och därefter en stadsplan från år 1936 (S 113).

I 5 § i 1912 års stadsplan anges att ”*Undantagandes offentliga och allmänna byggnader, får huvudbyggnad icke uppföras till större höjd till taklisten än tio meter, gavelpartier och torn ej inberäknade, och ej innehålla fler än två våningar förutom källare och vind*”.

I 1931 års byggnadsstadga angavs i 36 § andra stycket att med en byggnads höjd skulle förstås byggnadens medelhöjd till och med taklisten eller, om sådan inte fanns, till yttertakets skärning med fasadytan. För byggnad vid gata räknades hushöjden från gatan och för fritt liggande byggnad från markens medelnivå utefter den av byggnaden upptagna platsens konturlinje. Enligt byggnadsstadgans 41 § kunde byggnadsnämnden medge att tornpartier och andra anordningar fick överskjuta takplanet om de ansågs vara till fördel för byggnadens utseende eller var påkallade av praktiska skäl, under förutsättning att de inte medförde någon olägenhet. Det är inte relevant att jämföra dessa bestämmelser med 39 § i 1959 års byggnadsstadga som var tvingande i fråga om hur en fastighet skulle bebyggas och därmed var nödvändig att lagfästa genom en övergångsbestämmelse.

1936 års stadsplan innebar bl.a. att huvudbyggnad – undantagandes allmänna byggnader – inte fick uppföras till högre höjd än åtta meter och inte med fler våningar än två, förutom till en tredjedel inredd vind.

Mot bakgrund av 1931 års byggnadsstadga framstår det som rimligt att anta att planförfattarens intention varit att justera högsta tillåtna byggnadshöjd från tio meter till åtta meter men att ingen ändring var avsedd beträffande torn och gavelpartier. Troligen ansåg planförfattaren att denna passus inte längre behövdes eftersom 1931 års byggnadsstadga innehöll såväl en tydlig regel för hur byggnadens höjd skulle beräknas (36 §) som en bestämmelse enligt vilken byggnadsnämnden kunde medge att tornpartier och andra anordningar fick överskjuta takplanet (41 §). 1936 års stadsplan

ska tolkas enligt 1931 års byggnadsstadga, något annat vore att ge planen ett annat materiellt innehåll än vad planförfattaren avsett. Den äldre plan- och bygglagen (1987:10), ÄPBL, med tillhörande förordning är endast tillämplig på planer som antagits med stöd av denna. ÄPBL och plan- och byggförordningen (1987:383), ÄPBF, kan inte användas som tolkningsunderlag eftersom dessa har upphört genom införandet av PBL.

Eftersom det inte direkt går att utläsa ur 1936 års stadsplan vad som avses med byggnadshöjd respektive våning ska 1931 års byggnadsstadga användas som tolkningshjälp. Utifrån vad som anges i stadsplanen från år 1936 samt 1931 års byggnadsstadga är V Os medelhöjd upp till taklist 7,94 meter och byggnaden är uppförd i två våningar med inredd vind. Byggnaden är därmed planenlig både avseende byggnadshöjd och våningsantal. Det är därför inte relevant att närmare bedöma huruvida nämnden vid tidigare lovprövningar har gett dispens för byggnadshöjden eller våningsantalet. Av handlingarna till de tidigare besluten framgår dock att dispens måste ha getts för byggnadshöjd och våningsantal.

Nämnden har anfört i huvudsak följande:

Utgångsläget avseende byggnadshöjd och våningsantal har bedömts vara planstridigt. De föreslagna åtgärderna innebär inte i sig några ytterligare avvikelser från gällande plan. Enligt övergångsbestämmelserna till PBL kan en avvikelse godtas endast om den är mindre och förenlig med planens syfte. Enligt vägledande rättspraxis kan de aktuella avvikelserna, med en extra våning i torndelen och överskriden tillåten byggnadshöjd i torn/gavelsidan med fyra meter, sammantaget inte anses vara en sådan liten avvikelse som är förenlig med planens syfte.

I bygglovet från år 1986 avseende ändrad användning för den aktuella byggnaden upplystes visserligen om att dispens från planbestämmelse beslutats men det angavs inte vad denna dispens avsåg. Även om den avsåg samtliga planavvikelser skulle detta innebära att nämnden gått utöver vad som är möjligt att godta genom en dispens och den skulle därför ändå inte kunna läggas till grund för att hävda planenligt utgångsläge.

Avseende bygglovsbeslutet från år 1998 för garage framgår det inte att nämnden genom denna prövning skulle ha godtagit de aktuella avvikelserna.

Bygglov hade eventuellt kunnat beviljas om undantaget för torn och gavelpartier i 1931 års byggnadsstadga hade likställts med en planbestämmelse, liknande vad som gäller för 39 § byggnadsstadgans dispensregel, men så är inte fallet. Nämndens uppfattning av rättsläget är att endast yttre ändringar kan beviljas genom bygglov men att en ny detaljplanprocess krävs för att utnyttja existerande byggrätt.

EB och **BB** har anfört att de föreslagna åtgärderna är varsamt utförda och enbart till fördel för byggnadens utseende.

MARK- OCH MILJÖÖVERDOMSTOLENS DOMSKÄL

Frågan i målet är främst om det föreligger ett planenligt utgångsläge för den aktuella byggnaden, dvs. om byggnaden stämmer överens med detaljplanen (se 9 kap. 30 § första stycket 1. a PBL) eller om den är planstridig. Den detaljplan som gäller för byggnaden är en stadsplan från år 1936. Klagandena och nämnden har olika uppfattning om hur byggnadens höjd ska beräknas, främst i fråga om torn och gavelpartier ska ingå i beräkningen, samt hur antalet våningar ska bedömas.

Vilka bestämmelser ska tillämpas vid bestämmande av byggnadshöjd och antalet våningar?

Av 17 kap. 4 § ÄPBL följer bl.a. att stadsplaner och byggnadsplaner enligt byggnadslagen (1947:385) eller stadsplanelagen (1931:142) ska gälla som detaljplaner som antagits med stöd av ÄPBL. Att planerna ska gälla som detaljplaner som antagits med stöd av ÄPBL innebär bl.a. att definitionen av byggnadshöjd i 9 § ÄPBL ska gälla för planerna, om inte annat särskilt föreskrivits (se prop. 1990/91:146 s. 62 och 86 och RÅ 1997 not. 66). Lagändringen i 17 kap. 4 § ÄPBL och uttalandena i förarbetena gjordes i syfte att tydliggöra att PBL-systemets regleringar i alla delar skulle gälla för äldre planer, om inte annat särskilt föreskrivits (se prop. 1990/91:146 s. 62 och 86 och jfr rättsfallet RÅ 1990 ref. 30).

Av punkten 5 i övergångsbestämmelserna till PBL följer att stadsplaner, byggnadsplaner, avstyckningsplaner och andra planer och bestämmelser som enligt 17 kap. 4 § i ÄPBL ska anses ha antagits med stöd av ÄPBL även i fortsättningen ska anses ha antagits med stöd av den upphävda lagen. Övergångsbestämmelserna i ÄPBL och PBL leder sammantaget till att de definitioner av begreppen byggnadshöjd och våning som finns i 9 § ÄPBF ska tillämpas på den i målet aktuella byggnaden, om inte annat särskilt föreskrivits i stadsplanen från år 1936.

Av § 6 i den aktuella stadsplanen framgår, såvitt nu är av intresse, att en huvudbyggnad inte får uppföras med fler än två våningar, förutom en till tredjedel inredd vind, och *”ej till en större höjd än åtta meter”*. I bestämmelsen regleras också att fler än ett kök endast undantagsvis får finnas. I 1931 års byggnadsstadga, som var tillämplig då stadsplanen togs fram, finns i 36 § bestämmelser om hur en byggnads höjd ska beräknas. Vidare föreskrivs i stadgans 41 § att byggnadsnämnden *”må”* medge att *”tornpartier och andra anordningar, som finnas vara till fördel för byggandens utseende eller äro av praktiska skäl påkallade och ej medföra olägenheter, må överskjuta takplanet.”*

Stadsplanen saknar bestämmelser i fråga om gavelpartier eller torn ska ingå vid bestämmande av byggnadshöjden (jfr stadsplanen för området från år 1912 där det angavs att gavelpartier och torn inte skulle inräknas vid bestämmande av den aktuella byggnadens höjd). I stadsplanen finns inte heller någon hänvisning till de tidigare nämnda bestämmelserna i 1931 års byggnadsstadga där det framgår att tornpartier i vissa fall får överskjuta takplanet (jfr Mark- och miljööverdomstolens dom den 27 februari 2017 i mål nr P 7512-16 där domstolen bedömde att en hänvisning i planen till en bestämmelse i 1947 års byggnadsstadga innebar att stadgans bestämmelse skulle gälla som planbestämmelse). Eftersom inte annat vare sig uttryckligen eller genom hänvisning är särskilt föreskrivet i stadsplanen ska alltså 9 § ÄPBF tillämpas vid bestämmande av byggnadens höjd och antal våningar.

Överensstämmer befintlig byggnad med detaljplanen?

Vid beräkning av byggnadshöjden utgår man i regel från en av långsidornas fasader (se Boverkets allmänna råd 1995:3, ändrad genom 2004:2, Boken om lov, tillsyn och kontroll, bilaga 3, s. 191 ff.). Av praxis följer vidare att den fasad som får anses ha störst allmän påverkan bör vara beräkningsgrundande. Omständigheter som därvid ska beaktas är bl.a. om någon av sidorna är riktad mot allmän plats och vilken fasad som ger det mest dominerande intrycket (se t.ex. MÖD 2014:43 och Mark- och miljööverdomstolens domar den 9 januari 2019 i mål nr P 2608-18 samt den 4 april 2018 i mål nr P 2396-17).

Mark- och miljööverdomstolen instämmer i underinstansernas bedömning att fasaden i sydväst längsmed Svartviksringen har störst allmän påverkan. Domstolen delar även bedömningen att den södra delen av den fasaden, som är en gavel, utgör det största sammanhängande fasadplanet.

Mark- och miljööverdomstolen har som redogörs för under föregående rubrik kommit fram till att 9 § ÄPBF ska tillämpas vid beräkning av byggnadshöjden. I målet är inte visat att nämnden vid något tillfälle medgivit att tornpartier eller andra anordningar får överskjuta takplanet (se 41 § i 1931 års byggnadsstadga). Såväl byggnadens gavelpartier som torn ska således ingå vid bestämmande av byggnadens höjd. Den befintliga byggnaden är därigenom cirka 12 meter och överstiger den i detaljplanen högsta angivna höjden med cirka 4 meter. Det föreligger alltså ett planstridigt utgångsläge med anledning av byggnadshöjden. Mark- och miljööverdomstolen finner inte heller skäl att ifrågasätta underinstansernas bedömning att byggnaden avviker från detaljplanen vad gäller antal våningar och mer än till en tredjedel inredd vind. Den befintliga byggnaden överensstämmer alltså inte med detaljplanen.

Har nämnden vid tidigare beslut om bygglov godtagit planavvikelse avseende byggnadshöjd och antal våningar?

Byggnadsnämnden får i ett beslut om bygglov bl.a. förklara att en nybyggnadsåtgärd som har utförts i strid med en stadsplan med stöd av bestämmelser som är äldre än

ÄPBL ska anses vara en sådan avvikelse som avses i 9 kap. 30 § 1b PBL. En sådan förklaring får dock endast göras om det är fråga om en liten avvikelse (tidigare ”en mindre” avvikelse) från planen som är förenlig med planens syfte (se punkt 13 i övergångsbestämmelserna till PBL med hänvisning till 17 kap. 18 a § ÄPBL). Bygglov bör därmed inte ges för nya åtgärder i de fall dispenser har medgetts enligt äldre lagstiftning som går utöver vad som är möjligt att godta enligt ÄPBL (prop. 1989/90:37 s. 53).

Mark- och miljööverdomstolen instämmer i underinstansernas bedömning att de avvikelser det är fråga om i form av byggnadshöjd, antal våningar och inredd vind inte kan bedömas som mindre avvikelser som har godtagits vid tidigare bygglovsprövningar.

Sammanfattning

Mark- och miljööverdomstolen anser i likhet med underinstanserna att det föreligger ett planstridigt utgångsläge då byggnaden inte överensstämmer med den gällande stadsplanen från år 1936. Tidigare medgivna bygglovsbeslut kan inte läggas till grund för att hävda planenligt utgångsläge. Det finns därmed inte förutsättningar att bevilja bygglov för de ansökta tillbyggnaderna.

Vad gäller de yttre ändringarna vilka omfattas av bygglovsansökan, t.ex. flytt av skorsten, byte av fönster och insättning av nya fönster och balkongdörrar skulle dessa i och för sig kunna vara tillåtna (se 9 kap. 30 § andra stycket PBL). Bygglovsansökan bör dock behandlas i ett sammanhang. Det är inte lämpligt att dela upp bygglovsansökan och pröva huruvida de yttre ändringarna skulle kunna tillåtas. Mark- och miljööverdomstolen avslår därför överklagandet i sin helhet.

Domen får enligt 5 kap. 5 § lagen (2010:921) om mark- och miljödomstolar inte överklagas.

I avgörandet har deltagit hovrättsråden Fredrik Ludwigs och Ingrid Åhman, tekniska rådet Inger Holmqvist samt tf. hovrättsassessorn Annika Grönlund, referent.

Föredragande har varit Ote Dunér.

NACKA TINGSRÄTT
Mark- och miljödomstolen

DOM
2018-06-13
meddelad i
Nacka strand

Mål nr P 965-18

PARTER

Klagande

1. CA-H
2. JA-H

Ombud för 1-2: BH

Motpart

Miljö- och Stadsbyggnadsnämnden i Nacka kommun

ÖVERKLAGAT BESLUT

Länsstyrelsen i Stockholms läns beslut 2018-01-15 i ärende nr 403-20692-2017, se bilaga 1

SAKEN

Bygglov för tillbyggnad på fastigheten A i Nacka kommun

DOMSLUT

Mark- och miljödomstolen avslår överklagandet.

Dok.Id 542410

Postadress	Besöksadress	Telefon	Telefax	Expeditionstid
Box 1104 131 26 Nacka strand	Augustendalsvägen 20	08-561 656 40 E-post: mmd.nacka.avdelning4@dom.se www.nackatingsratt.domstol.se	08-561 657 99	måndag – fredag 08:00–16:30

BAKGRUND

Miljö- och stadsbyggnadsnämnden i Nacka kommun (nämnden) beslutade den 19 april 2017 att avslå en ansökan om bygglov för tillbyggnad och yttre ändringar av ett enbostadshus på fastigheten A i Nacka kommun. Efter att beslutet överklagats avskog Länsstyrelsen i Stockholms län (länsstyrelsen) överklagandet genom beslut den 15 januari 2018. CA-H och JA-H har nu överklagat länsstyrelsens beslut till mark- och miljödomstolen.

YRKANDEN M.M.

CA-H och JA-H har yrkat att mark- och miljödomstolen, med ändring av underinstansernas beslut, ska bevilja sökt bygglov. Till stöd för sin talan har de anfört i huvudsak vad som anförts under handläggningen hos länsstyrelsen med bl.a. följande tillägg.

Det dispensbeslut som finns från år 1986 ska förstås avse höjd, våningsantal och inredd vind. År 1998 beviljades bygglov för nybyggnad av garage. Bygglovet omfattar en mindre avvikelse beträffande garagets placering närmare tomtgräns än 4,5 meter. Vid prövning av denna tillkommande avvikelse skulle nämnden ha gjort en samlad bedömning av samtliga avvikelser på fastigheten vid beslut om att ge bygglov med mindre avvikelse från detaljplanen. I motiveringen av bygglovsbeslutet framgår inte huruvida en sådan samlad bedömning har gjorts. Med beaktande av att en samlad bedömning av tidigare avvikelser och tillkommande avvikelser var en förutsättning för att bevilja bygglov med mindre avvikelse för garaget vid tidpunkten för beslutet, får det ändå förutsättas att nämnden har gjort en sådan samlad bedömning och att nämnden därmed har förklarat de tidigare avvikelserna som mindre avvikelser enligt 17 kap 8 §, plan- och bygglag (1987:10), ÄPBL.

Om nämnden i sin myndighetsutövning inte insett, eller bort inse en sådan förutsättning, borde det inte inverka på de rättsliga konsekvenserna av beslutet. Konsekvenserna av avsaknaden av en motivering till en samlad bedömning bör inte

drabba fastighetsägaren. Man måste kunna förutsätta att nämnden har gjort de överväganden som ingår i prövningen och som nämnden är skyldig att göra.

Både från kommunantikvariens bedömning och certifierad antikvaries utlåtande framkommer att byggnaden är intressant och värdefull ur ett kulturhistoriskt perspektiv och att föreslagna åtgärder bedöms vara varsamt utformade.

Det är inte orimligt att fastighetsägarna ska få nyttja den återstående byggrätten, samtidigt som det med hänsyn till kulturmiljövärden inte är rimligt att låta riva tornrummet för att nå ett planenligt utgångsläge. I ett separat ärende har sakfrågan om rivning prövats och beslut om avslag har vunnit laga kraft i slutet av december 2017. Då nämnden menar att det inte finns några allmänna intressen som strider mot förslaget och att varsamhetskravet uppfylls samt då berörda sakägare har gett sina samtycken bör mark- och miljödomstolen upphäva nämndens och länsstyrelsens beslut och bevilja bygglov.

DOMSKÄL

Tillämpliga bestämmelser och omständigheter framgår av det överklagade beslutet med de tillägg och förtydliganden som följer nedan.

Överensstämmelse med detaljplan

En grundläggande förutsättning för att bevilja bygglov är att det byggnadsverk som åtgärden avser stämmer överens med detaljplanen (s.k. planenligt ursprungsläge), se 9 kap. 30 § första stycket 1 a plan- och bygglagen (2010:900), PBL.

Länsstyrelsen, liksom nämnden, har genom sina respektive beslut bedömt att utgångsläget är planstridigt beträffande byggnadshöjd och våningsantal. Mark- och miljödomstolen instämmer i denna bedömning, på de skäl som framgår av länsstyrelsens beslut. Frågan blir då om det ändå finns förutsättningar att bevilja bygglov för de sökta åtgärderna.

Har avvikelserna godtagits vid tidigare bygglovsprövning?*Utgångspunkter*

Då det föreligger ett planstridigt utgångsläge beträffande byggnadshöjd och våningsantal krävs, för att bygglov ska kunna beviljas, att dessa avvikelser tidigare har godtagits vid en bygglovsprövning enligt PBL eller äldre bestämmelser (9 kap. 30 § första stycket 1 b PBL). Hänvisningen till äldre bestämmelser omfattar avvikelser som har godtagits i samband med bygglovprövningar enligt ÄPBL (punkt 13 i övergångsbestämmelserna till PBL samt t.ex. Mark- och miljödomstolens dom den 16 maj 2018 i mål P 8127-17). Planstridiga åtgärder som har tillkommit innan ÄPBL regleras genom punkt 13 i övergångsbestämmelserna till PBL (jfr Mark- och miljödomstolens dom den 16 maj 2018 i mål P 8127-17). Enligt denna bestämmelse, som hänvisar till 17 kap. 18 a § ÄPBL, får byggnadsnämnden i ett beslut om bygglov bl.a. förklara att en nybyggnadsåtgärd som har utförts i strid med en stadsplan med stöd av vissa bestämmelser i byggnadslagen eller motsvarande äldre bestämmelser ska anses vara en sådan avvikelse som avses i 9 kap. 30 § första stycket 1 b i PBL. Detta ska tillämpas även i fall då byggnad efter beslut om fastställelse av stadsplan avviker från planen (17 kap. 18 a § andra stycket ÄPBL).

Bygglovsbeslutet från år 1998

CA-H och JA-H har bl.a. gjort gällande att avvikelserna beträffande våningsantal och byggnadshöjd ska anses ha godtagits vid den bygglovsprövning för ett garage som gjordes år 1998. Vid denna tidpunkt var ÄPBL tillämplig. Bygglovsbeslutet avser en mindre avvikelse från detaljplanen vad gäller garagets placering. Det nämns inte att nämnden genom detta beslut skulle ha prövat och godtagit avvikelserna vad gäller våningsantal och byggnadshöjd (jfr prop. 1989/90:37 sida 52). Domstolen bedömer därför att avvikelserna inte genom denna bygglovsprövning kan anses ha godtagits såsom avses i 9 kap. 30 § första stycket 1 b PBL.

Bygglövsbeslutet från år 1986

CA-H och JA-H har även gjort gällande att ett bygglövsbeslut från år 1986 innebär att nämnden har förklarat att avvikelserna från planen ska anses vara sådana som avses i 9 kap. 30 § första stycket 1 b i PBL (punkt 13 i övergångsbestämmelserna till PBL och 17 kap. 18 a § ÄPBL). Av beslutet framgår att dispens från planbestämmelse medgavs i samband med beslutet. Det framgår dock inte vad dispensen avser. Domstolen bedömer därför att det inte kan anses framgå att nämnden i det aktuella beslutet har lämnat en sådan förklaring som avses i 17 kap. 18 a § ÄPBL.

Förklaring om godtagbar planavvikelse i detta ärende

För att bygglov ska kunna lämnas för nu sökta åtgärder krävs, som ovan redogjorts för, att prövningsmyndigheten i beslut om bygglov förklarar att avvikelserna beträffande våningsantal och byggnadshöjd ska anses vara godtagbara. Detta förutsätter att avvikelserna kan betraktas som mindre och förenliga med detaljplanens syfte. Enligt praxis kan en avvikelse beträffande högsta tillåtna våningsantal inte anses utgöra en liten avvikelse (se bl.a. Mark- och miljööverdomstolens dom den 24 november 2015 i mål nr P 3501-15). I förevarande mål föreligger, utöver en avvikelse beträffande våningsantal, även en avvikelse avseende byggnadshöjd. Redan med hänsyn till detta kan inte de ifrågavarande avvikelserna vara att betrakta som mindre och förenliga med detaljplanens syfte. Det har således saknats förutsättningar för nämnden att inom ramen för nu överklagat ärende förklara avvikelserna som godtagbara.

Sammanfattning

Mark- och miljödomstolen bedömer sammanfattningsvis att de planavvikelser som föreligger inte har godtagits av nämnden genom tidigare bygglövsbeslut samt att det inte förelegat förutsättningar för nämnden att i nu aktuellt ärende göra en sådan förklaring. Vid detta förhållande kan inte bygglov beviljas för de sökta åtgärderna. Vad som anförts i överklagandet föranleder inte domstolen att göra någon annan bedömning. Överklagandet ska därför avslås.

HUR MAN ÖVERKLAGAR, se bilaga 2 (DV 427)

Överklagande senast den 4 juli 2018. Prövningstillstånd krävs.

Erik Stålhammar

Jonas T Sandelius

I domstolens avgörande har deltagit tingsfiskalen Erik Stålhammar, ordförande, och tekniska rådet Jonas T Sandelius. Föredragande har varit tingsnotarien Helles Stoytcheva.